

Radosna služba

Sv. Pavao kaže: »Radujte se svagda, u Gospodinu, opet velim: radujte se.« (Fil. 4. 4.) — Radosť ne bi smjela biti samo pratnja našoj službi Bogu, već bi morala ispuniti temelje našega života. Toliko nas teškoće prate i imamo toliko neprijatelja, da ne možemo vršiti ono, što Bog od nas traži, ako nas ne podržava radost. To je vrlo važno.

Često se puta nameće dojam da je kod službe Bogu — za razliku od one službe zemaljskome — potrebna izvjesna dosadna trijeznost, neko melankolično ozbilje, gotovo i neka žalost, pa se čini da one duše, koje služe Bogu moraju više od drugih biti spremne na tuđe i neprijatnosti. Ovo je iz temelja krivo gledanje. Sv. Pavao, nadahnut Duhom Svetim, kaže: »Radujte se! I opet velim: radujte se!«

Krivo je mišljenje da je idealno stanje religioznog čovjeka žalost; to se posve protivi istini. Nikada nećemo bolje svladati poteškoće duhovnog života, nego ako smo radosni. Često Bog daje dušama vanredno obilje veselja, kako bi ih ojačao za buduće teškoće. On daje da nam se srce širi i napunja nas jačom vjerom, vjerom nadom i ljubavi, te nas tako čini sposobnima da nadvladamo naše neprijatelje.

Dajte da pozorno čitamo Djela Apostolska! Svatko će biti potresen od poleta i oduševljenja, kojim su apostoli bili ispunjeni. Duše njihove bijahu pune velikodušja! Apostoli »nosili su život svoj u rukama«. Kad su ih bičevali, oni su puni radosti pretrpjeli muke, kliktali su, jer su smjeli trpiti za Gospodina. Mi dakle sigurno nismo na krivom putu, ako iz našeg života učinimo život radosan.

To je od velikog značenja za naš praktičan život. Je li naš gledanje takovo? Lako naginjemo uvjerenju da drugi imaju toliko više mogućnosti urediti si sretan život. »Da, ovi se mogu veseliti!« Ali je pitanje, ne želi li Bog da se ja radujem u njemu? Ne smije se izbjegavati poteškoće naprosto tako da se kaže: »Ah, to je neka vrsta duhovne radosti, koju ja ne razumijem, a običnih radosti ne mogu osjećati.« Što li se razumijeva pod pravom radosti i pravom srećom? Ako nam služba Bogu ne donosi takovu sreću, onda kod nas nešto nije u redu.

Raširilo se krivo naziranje da nam Bog šalje kušnje samih kušnja radi. Zdrav razum ne može tuđe i boli smatrati dobrim. Na krivom smo putu, ako mislimo da se Bog raduje kada mi trpimo.

Najveće radosti, koje nam život može pružati nalazimo u službi Bogu. Bog se raduje našim suzama, i ako nam suze često čine dobro. Ispravna je i utješljiva misao da »Boga boli kada vidi da trpim«. Na Kristovu muku gledati samo sa stanovišta kao da je Bog Svoga Sina htio natovariti sa svim mukama, upravo bi bilo janzenističko naziranje.

Pravi put savršenstvu jest ovaj: primati život onakav kakav jest i uz to biti sretan. Malo je križeva poslano neposredno od Boga. On ih dopušta, ali križevi dolaze od nekoga ili nečega ili od nas samih, jer smo razočarani u našim zemaljskim željama. Morali bi znatno suziti krug oko stvari, koje nam zaista šalje Bog.

Što zahtijeva Bog od mene? On traži da život primam kakav jest, te da sve kušnje i trpljenja podnosim što mirnije je moguće. Moramo izbjegavati jalovo jadikovanje, ako što nije onako, kako bi trebalo biti; tužom i jadikovkama ništa se ne popravlja — popraviti se mora sa veseljem i radosti. »Radost vašu nitko vam ne može oteti.« Naš život jest, eto, upravo takav, a na nama je da u tom životu nađemo puta i sredstava da Boga ljubimo.

Pretpostavimo da smo dapače mi sami uzrok naših kušnja — da su one posljedica naših krivih čina. Ako ne možemo u sebi opet sve srediti, treba da požalimo sve što je krivo i da radosno idemo napred. Počnimo opet od početka! Svakog dana i svakog časa može se početi služiti Bogu. Na našu je štetu ako se tužimo na neprijatnosti i ako mislimo: »Kolikih li kušnja i križeva imam da nosim!« Tko želi raditi za Boga mora u duši svojoj biti ispunjen radošću.

Ničije srce nije bilo ispunjeno tolikom samilosti kao srce našeg Spasitelja. On je uvijek želio otirati suze onima, koje je vidio da plaču.

Kako da si onda protumačimo naš mukotrpan život? Da li je zaista sve onako, kako mislimo? Ako pogreška leži na nama, nije u redu da sve pripisujemo Bogu. Ne smijemo n. pr. misliti da naš temperamenat dolazi neposredno od Boga; Bog poštiva našu slobodnu volju. Ili: hoćemo li biti slabići u službi Bogu?

Jedna izabrana službenica Božja molila je jedanput da Gospodin oslobodi njenu glavaricu nekih pogrešaka u temperamentu. »Nipošto!«, odgovorio joj Spasitelj, »te su pogreške od koristi i za tebe i za nju. Nju toliko žaloste! Za to je tim više ljubim.«

Ne smijemo biti nezadovoljni, ako nam nije dano da doživimo izvanredne kušnje. Prvi je stepen u službi Bogu da strpljivo podnosimo naše jadno tijelo i našu slabu dušu. »Spremaj se, dok ja ne dodem!« — Trebalo bi se stidjeti, da kod najmanje boli tražimo saučešća i utjehe, poput djeteta, koje se ogreblo na prstu.

Bog ljubi svoje kao zjenicu u oku. Dajte da za njega podnosimo sve strpljivo i sa puno ljubavi!

Moramo se također osloboditi misli da ćemo samo tada biti pobožni, ako smo »bijedni«. Ne ćemo Boga ljubiti, ako ga zamišljamo tako nedokučivog, ako ga se bojimo i ako mislimo da je tako uzvišen i udaljen od nas. Ako ne možemo dostići naš najviši cilj, tad je na djelu lukavstvo đavla, koji nam govori: »Ti ne spadaš u one izabrane duše, koje su pozvane da ljube Boga.«

Boga moramo zamišljati kao O c a , koji poznaje naše siromaštvo i našu slabost. On znade da nam se često sve pričinja ispraznim i jednoličnim, znade da smo umorni od dobroga. — Ali sve će to proći — Bog nas nije ostavio. Treba izdržati — s v e će o p e t b i t i d o b r o . U mislima da nas je Bog ostavio, mi ćemo sve krivo raditi. Ako mislimo da nam Bog ne oprašta, tada ne možemo Boga zbilja ljubiti. Sjetimo se samo ljubavi u njegovom postupku prema svojim apostolima.

Daniel Considine D. I.